

³³Apja és anyja csodálkoztak a róla mondottakon, ³⁴Simeon pedig megáldotta őket, és ezt mondta anyjának, Máriának: „Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak, ³⁵- a te lelkedet is éles kard járja majd át -, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata.” ³⁶Volt ott egy prófétanő is, Anna, Fánuel leánya, Asér törzséből. Nagyon előrehaladott korú volt; csak hét évig élt férjével hajadonkora után, ³⁷és már nyolcvannégy éve özvegyasszony volt. Nem távozott el a templomból, mert böjtöléssel és imádkozással szolgált éjjel és nappal. ³⁸Abban az órában ő is odaállt, hálat adott az Istennek, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását. ³⁹Miután mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatértek városukba, a galileai Názáretbe. ⁴⁰A gyermek pedig növekedett és erősödött, megtelt bölcsességgel, és az Isten kegyelme volt rajta.

Kedves Testvéreim!

Amikor középiskolás koromban, Párizsban járhattam, a csoportot elvitték a Louvre Múzeumba. A bejáratnál megkaptuk a jegyeinket, és mindenki maga dönthette el, hogy a Mona Lisával, Rodin Gondolkodójával vagy éppen a Milói Vénusszal kezdi a nevezetességek megtekintését. Én egy máig megmagyarázhatatlan oknál fogva rossz irányba fordultam a nagy üvegpiramisban, és a múzeumnak olyan részében tévedtem el, ahol rajtam kívül egy-két ember lézengett csupán. Csodálkoztam is kicsit, de mivel mindenfelé nyilak voltak, hogy a Mona Lisa arra van, ezért nem aggódtam, gondoltam előbb utóbb odaérek. És közben rengeteg festményt láttam, az egyik teremben pl. egy Jézus születését ábrázolót, ahol a betlehemi jászol körül, 16-17. századi öltözetben rengeteg ember jelent meg. Furcsa volt ez a fajta ábrázolásmód, egy óriási tömegjelenet, mindenki igyekezett Jézus közelébe, hogy láthassa az újszülöttet.

A bibliai történetek, ahogyan az elmúlt napokban is hallhattuk nem számolnak be tömegekről, pedig a reklám elég jól sikerült. Angyali kar, mennyei világosság, jászolba fektetett gyermek. Ahogyan tegnap hallhattuk, mint a StarWars film ajánló, ami után megtelnek a mozik, és az emberek sorban állnak, hogy látassák a filmet.

De Jézus jászla előtt nem állnak sorban. Néhány pásztor, majd később néhány napkeleti bölcs jön csupán. Az emberek nem vették meg a belépőt, hogy láthassák ezt a csodát. Sőt, azt olvassuk, hogy még Mária és József is, amikor hallják a pásztorok beszámolóját, csodálkoznak.

A karácsonyi történet egyik legfurcsább gondolata ez a számomra. Miért csodálkozik Mária és József? Hiszen ők aztán igazán tudhatnák, hogy kicsoda Jézus. Ha Gábiel angyal megjelenése nem lett volna elég, ott volt még Erzsébet köszöntése, Zakariás némasága, József álma, és persze a gyerek, a maga hús vér valójában, egy szüztől. Miért csodálkozik Mária, hogy amikor Isten gyermekét megszüli, akkor angyalok jelennek meg. Védhetnénk Máriát, hogy lehet, hogy ő nem is csodálkozott, hiszen Lukács azt írja: *és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik.* ¹⁹Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében. Szóval, mindenki csodálkozott, Mária pedig őrizgetett. Szép is lenne, ha nem lenne itt mai alapigénk, ami szintén nem a nagy tömegjelenetet ábrázolja, és amelyben ismét megjeleni a csodálkozás: ³³Apja és anyja csodálkoztak a róla mondottakon...

Ebben az esetben legkorábban 40 nappal Jézus születése után vagyunk. Mária és József Jeruzsálembe mennek, mert letelt a mózesi törvényben kiszabott tisztulási idő, és ilyenkor kellett bemutatni egy áldozatot a templomban. Mivel Betlehemből az út haza Názáretbe Jeruzsálemen keresztül vezetett, ezért, ezt meg is tudták tenni.

Viszik is az ilyenkor szokásos két gerlicét és ekkor eléjük lép Simeon, és a kezébe veszi Jézust, és azt mondja: *Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel,* ³⁰*mert meglátták szemeim üdvösségedet,* ³¹*amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára,* ³²*hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek, Izráelnek.*

Szerintem ez a jelenet eléggé hátborzogató. Beleképztem magam a helyzetbe, amint megyek a kormányablakhoz, újszülött gyerekemmel, hogy intézzük valamelyik papírját, erre odalép hozzánk egy idegen és kiveszi a gyereket a babakocsiból, majd egészen érthetetlen, értelmezhetetlen szöveget hablatyol. Mert nagyjából ez történt ott Jeruzsálemben.

Mária és József tehát csodálkoznak, és esetleg Máriának eszébe jut az, amit néhány héttel korábban a pásztoroktól hallott, és amelyről azt írta Lukács, megőrizte és forgatta szívében. *Üdvözítő született ma nektek.* Ma pedig azt hallja: *meglátták szemeim üdvösségedet.*

Talán Mária és József ezen az összefüggésen csodálkoznak, és ha megnézzük, hogy Lukács mikor használja ezt a csodálkozni szót, akkor azt látjuk, hogy akkor, amikor Jézus Isteni hatalmáról, az ő üdvözítő szerepéről olvasunk az evangéliumban.

Csodálkoznak az emberek. Csodálkozik Mária és József. Miért? Mert hihetetlen. Hihetetlen, hogy egy ilyen kis gyermekben jelent meg az Isten.

De elsiklottunk egy aprócska részlet felett. Mindig is érdekelt, hogy honnan tudta Simeon, hogy melyik gyereket kell a kezébe vennie. Mert odáig rendben van, hogy Szentlélekkel telt ember volt, aki kijelentést kapott, hogy addig nem hal meg, amíg nem látja meg a messiást. Sőt azt is érezte – a Szentlélek hatása alatt -, hogy el kell indulnia a templomba. De vajon a nagy tömegben, amely jellemezte ebben a korban a Jeruzsálemi templomot, honnan tudta, hogy éppen ő az. Lukács nem magyarázza meg ezt, viszont tesz egy kijelentést, ami segíthet tájékozódni, és amely nekünk is segít eligazodni abban, hogy hogyan is viszonyuljunk Jézushoz. Ma sokan azt gondolják: hiszem, ha látom... Hiszem, ha látom azokat a csodákat, jeleket én is. Mutassa meg magát. Mások azt hirdetik: nézd meg mit tett Jézus és lásd meg, hogy rá van szükséged.

Simeon óta tudjuk, hogy még a kisgyermekben is fel lehet ismerni az Istent. Nem azért mert kis glória van a feje fölött, nem is azért mert különleges tetoválás van a homlokán. Lukács azt írja Simeonról: *Igaz és kegyes ember volt, várta Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta.* Simeon várta.

Várjuk-e mi is a hozzánk érkezőt? Várjuk-e a Szentlélekkel betöltve, hogy nekünk is megszülessen, hogy mi is a kezünkben tarthassuk.

Simeon karácsonyi ajándéka egyben az élete végét jelentette, hiszen kijelentést kapott, hogy addig nem hal meg, amíg nem látja... mégis várta, vágyta látni... nem az élethez ragaszkodott, hanem Istenhez, és ez az, amiért felismeri, tudja, hogy ő az. Mert Isten ott van a legkisebben is, aki még nem tesz csodát, aki nem gyógyít, nem prédikál, nem jár a vízen, nem támaszt fel halottat.

De Simeon ennél még többet is tud. Mert a Szentlélek kijelenti neki: *„Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak...”*

A napokban olvastam, hogy valahol az Egyesült Államokban egy bandának a tagjai lövöldözni kezdtek. Egy tehetséges fiatal sportoló éppen a barátaival beszélgetett, amikor megjelent az autó. A fiatal fiú fellökte a barátait és a golyók elé vetette magát, így mentve meg társait.

„Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak,

Sokszor csak azt látjuk Jézusban, hogy „ellök”, hogy mindig csak arról van szó, hogy bűn, ez is bűn, az is bűn... nem lehet megfelelni neki. Igen, Jézusnak ez a célja, hogy az ember ráeszméljen az állapotára, arra, hogy elszakadt az Istentől. Ahogyan a pásttorok ráébredtek azon az éjszakán a mennyei világosságban, hogy üdvözítőre van szükségük, és elindultak a betlehemi jászolhoz.

Jézus ellök, hogy elessünk, hogy a bűnt bűnnek mondjuk. De nem mindenki fogadja ezt el. Sőt a tömegek azt mondják, ilyen lökdösődő nem kell. Ne taszigáljon engem senki. Csak közben azt nem veszik észre, hogy Jézus azért lök el, hogy a golyó ne minket érjen, hogy ő odaállhasson a halált hozó útjába, és mi felemelkedhessünk, vagy, ahogy Simeon is mondja az eredetiben: feltámadhassunk.

Simeonon kívül volt még egy tanúja Jézus Jeruzsálemi bemutatásának, tőle is sokat tanulhatunk: ³⁶*Volt ott egy próféta is, Anna, Fánuel leánya, Ásér törzsből. Nagyon előrehaladott korú volt; csak hét évig élt férjével hajadonkora után, ³⁷és már nyolcvannégy éve özvegyasszony volt.* Anna esetében a hittanórán a gyerekekkel mindig kiszámoljuk, hogy minimum 105 éves volt. De tudunk-e mást róla? Lukács nem sokat mond, de amit igen, az felettébb részletes. Részletes családtörténeti leírás, évek megjelölésével. Felmerülhet a kérdés: honnan ez a tájékozottság Lukácsnál? Azt hiszem, mind Simeon mind Anna esetében olyan személyekkel van dolgunk, aki jól ismertek voltak a kora keresztyén közösségekben. Akik hiteles tanuknak számítottak.

Annáról azt olvassuk, hogy próféta volt. Nem volt ritka Izraelben, hogy nők is prófétáltak, ráadásul ez nagy tisztelettel és megbecsüléssel is társult. Azt olvastuk róla: *Nem távozott el a templomból, mert böjtöléssel és imádkozással szolgált éjjel és nappal.* ³⁸*Abban az órában ő is odaállt, hálát adott az Istennek, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását.*

Ahogyan Simeon esetében is láttuk a Szentlélekkel, hittel teli várakozás láttatta meg vele Jézust. Anna is meglátja a gyermekben az Urat, de ő nem Máriához, hanem a többi várakozóhoz szól. Őket állítja meg, nem tesz különleges dolgot, „csak” beszél róla. Anna szavait az élete hitelesíti. Ott van a templomban, imádkozik és böjtöl. Ismerik őt. Ők ketten Simeon és Anna tanúsítják, hogy Jézus az üdvösség szerzője megérkezett a világba. Látjuk azt is, hogy nem sereglük köréjük óriási tömeg, bár a Jeruzsálemi templom valószínűleg tele van. De azoknak, akik várják őt, sem feltétlen úgy jön el, ahogyan gondolták. Mert hadvezért, uralkodót vártak és egy kisgyermek jött el.

Szülőként tudom, hogy egy kisgyermek hogyan tudja megváltoztatni az ember életét. Hogyan válnak az addig fontosnak hitt dolgok érdektelenné. Hogyan tudom magamat háttérbe szorítani erőlködés nélkül, azért, hogy ő növekedhessen. A sötétségből világosság lesz egy gyermek mellett, mert éjszaka is felkel és át kell pelenkázni a lámpa fényénél.

Jézus változást hoz. A betlehemi gyermek meg szeretné változtatni a te életedet is. Szeretné, hogy elessél, hogy ráébredj Isten világosságában, hogy a bűn ott van a te életedben, de azt akarja, hogy észrevedd, ő odaadta magát, hogy te felállhass.

Amikor megérkeztem a Mona Lisához Párizsban csalódott voltam. Óriási tömeg fényképezett egy üvegkalitkába zárt képet, és közben észre sem vették, milyen csodák vannak még abban a múzeumban. A Louvre alig látogatott részében ott áll egy óriási tömeg a jó képnél, igaz ők csak festmények, de nem egy hamiskás mosolyú férfi/nő előtt, hanem a betlehemi jászol előtt borulnak le. Ahogyan Simeon és Anna tette Jeruzsálemben, miközben a tömeg ott állt sorba, a templom kerítésénél, hogy legalább láthassa Isten lábának zsámolyát, a szentek szentjét, addig ők a kezükben tarthatták.

Ma a világ szeretné látni az Istent. Csakhogy rossz fele néz, a mi feladatunk Simeonoké és Annaké, hogy rá irányítsuk a tekintetüket, hogy csodálkozzanak rá, hogy a karácsonyi történet, nem mese, hanem a csoda maga.